

MIMORIADNE MILÁ NÁVŠTEVA

7.2.2018 zrána to vypadalo na úplne obyčajnú stredu. Okolo siedmej hodiny ráno však začal pomaly a nenápadne padať jemný sniežik. Okolo deviatej hodiny jemný sniežik ochromil dopravu v Bratislave tak, že na náš drotársky kopec nevyšiel ani autobus 41, ani trolejbus na Búdkovu cestu. Čakali sme návštevu zo školy pre mimoriadne nadaných žiakov. Čakali sme a čakali... až nakoniec prišlo 24 mimoriadnych snehuliačikov, ktorí museli vyšliapať náš drotársky kopec pešo až z Hodžovho námestia. Boli iní ako sme čakali. Nefrflali, nesťažovali sa, dokonca ani neprezradili, že niektorí majú premočené topánky aj ponožky. S úsmevom si prezreli našu školu, navštívili deti v materskej škole, porozprávali sa s učiteľmi a žiakmi. Potom bola hodina slovenského posunkového jazyka. Naši žiaci boli učitelia a mimoriadne nadaní kamaráti boli žiakmi. Išlo im to mimoriadne dobre. Začali sme vidieť, že sú nielen mimoriadne intelektovo nadaní, ale aj mimoriadne nadaní pre posunky, pre improvizáciu a mimoriadne nadaní v srdečnej oblasti. Potom bola hodina zdieľania. Vymieňali sme si skúsenosti z našich svetov. Bolo to obohacujúce, čarovné a nezabudnuteľné.

Veľká vďaka patrí hrdinke dňa, tete Andrejke. Pani učiteľka, ktorá túto akciu vymyslela, trpezlivo telefonovala desaťkrát, kým sa nepodarilo dohodnúť. Nevzdala to, keď trolejbus nechodil. Kiežby bolo čo najviac takých inšpirovaných a srdiečkových učiteľov.

A pocity našich žiakov: boli iní, ako počujúci, ktorých vídame v meste. Boli milí, chápaví, nie pyšní, veľmi sa snažili urobiť každý posunok dokonale... stretneme sa ešte??? Prosím, prosím.

A ohlasy mimoriadnych: cestou z Drotárskej bola stále kalamita. Dlho sa čakalo na trolejbus. Pani učiteľka sa pýta žiakov, či im nie je zima. A odpoveď: „Ako by mohlo, keď máme srdiečko zohriate na 300 °C?“